

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΣΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 436

Διευθυντής : ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Κυριακὴ 28 Ἀπριλίου 1913

K. ΚΟΥΡΑΜΑΝ

Ἡ Κα ΚΥΒΕΛΗ ΔΑΡΙΑΝΟΥ κατὰ τελευταίαν καλλιτεχνικὴν φωτογραφίαν τῆς, ληφθεῖσαν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως θὰ παύσῃ εἰς νέον ἔργον, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ καλλιτέχνις μας, διὰ πρώτην φοράν θὰ... χορεύσῃ ἀπὸ σκηναίης.

Το μισοτελειωμένο σκίτσο

"Όπως όλοι οι ζωγράφοι, και ο Δανήλος, ο περιφνητός προσωπογράφος, ήτο τεμπέλης και ύπναρος. Μόλις κατόρθωσε να ξεπνήση την δεκάτην πρωινήν ώραν μιάς ωραίας ανοιξιάτικης ημέρας. Έσπευε τα παρατεταμένα του παραθύρου του, και έχαιρτες με ελλικρινή ένθουσιασμόν την θάλλουσαν φύσιν λουομένην μέσα εις τας άκτινας ενός ήλιου 'Απριλιάτικου.

Τήν στιγμήν εκείνην εκτύπησαν την θύραν. Έμπρός, φωνάζει ο ζωγράφος. Είνε άνοικτά. Και ενεφανίσθη ή θυρωρός του, με το μεγάλο και ολοσφρόγγυλο κεφάλι της, που έμοιαζε σάν 'Ολλανδικό τυρί.

— Σας το είπα, κύριε Δανήλε, λέγει ή θυρωρός, εξαόγουσα ένα χαρτί από την τσέπη της ποδιάς της, ο νοικοκύρης σας έκαμεν έξωσιν. Το μισομέρι πρέπει να αδειάσετε το δωμάτιον.

— Μπα! και δεν κοιμάει να έλθη! Θα τον πετάξω από το παράθυρο στη στιγμή!

— Α, όχι! δεν θα το κάμετε αυτό! λέγει ή γοαία τρομαγμένη.

— Όχι; καλά. Αν θέλεις, μάλιστα, μόλις τον ίδης, έτοιμασε την ποδιά σου, να τον δεχθής.

Μόλις έφυγεν ή θυρωρός, ο Δανήλος άμέσως ενεδύθη, έθεσε τα χέρια του εις τα θυλάκια του πανταλονιού του και ήρχισε περιπατών με νευρικά βήματα εις το δωμάτιόν του. Έσκέπτετο ότι ή 'Αρτεμις λουομένη' ή ωραία εκείνη μελέτη του δεν έγένετο δεκτική εις την έκθεσιν ότι ο 'Αύστραλος πληρωτής' του δεν ήτο δυνατόν να πωληθ ή άνω των πενήντα φράγκων, και ότι τέλος, ελγε μείνει χωρίς πενήντα κυριολεκτικούς. 'Ητο άδύνατον να πληρωθή τόν νοικοκύρη του. Μα επί τέλους ήδύνατο να περιμένει και αυτός: τί διάβολο! πρέπει όλοι να κάμουν υπομονήν. Έπειτα, τόσα έργα του δεν θα τον έκαμον να κερδίση!

'Α! έπρεπε πρδ παντός να ξεγέλαση κάπως τόν δικαστιόν κλητήρα, διά να κερδίση κατόν.

Εκτύπησαν εκ νέου την θύραν του. Πριν άπαντήση, ο Δανήλος εξέηγαγε το ωρολόγιόν του. 'Η ώρα ήτο δώδεκα παρά τέταρτον.

— Ω, διάβολε! αυτός θα είνε! 'Ο κλητήρ με την έξωσιν.

— Κύριε, λέγει ο εισελθών με ευγένειαν ελμαι επιφορτισμένος με θλιβερόν καθήκον.

— Μου τδ ελεπ ή θυρωρός; ξέρω! Καθίσατε παρακαλώ πριν εκτελέσετε το καθήκόν σας, θα σας παρακαλουν να μου κάμητε μίαν χάριν...

— Μίαν χάριν; μα κύριε Δανήλε, διατάξατέ με καλύτερα σας παρακαλώ. Είπατε πολύ ύποχρεωτικός.

— Θα έχετε ίσως γονείς, οι όποιοι ζουν άκόμη.

Είμαι κουρεύς: είμαι ο περουνκέρης της μόδας των κυριών.

— Μάλιστα, κύριε Δανήλε, ζουν οι γονείς μου.

— Τι λέτε; δεν θα ήτο ευχάριστος έκκληξίς δι' αυτούς να έχουν την προσωπογραφίαν του υιού τον;

— Υποθέτω: διότι με αγαπούν πολύ, ως μοναχογυιόν.

— Ε! τότε, αφήσατέ με να σας κάμω ένα σκίτσο.

Και χωρίς να χάση καιρόν, ο Δανήλος έβεν ένα τελλάρο της ζωγραφικής του, και ήχισε ζωγραφίζων με κραγιόν τόν άνωσιν φιλόν του.

— Γυρίσατε όλίγον δεξιά... Έχετε άνοιξη τάτην κεφαλήν και γίνα πολύ ρομαζιένη. Έπιτυχία μεγάλη.

Και το μδδελο έφαινε βλέμμα χωρίς έαυτο έργου.

— Κύριε Δανήλε, άνεφώνησε: μα είνε πολύ ύποχρεωτικός.

— Καθόλου κύριε, θα έβλεπε μίαν φρονήσιν άκόμη και θα σας παραδώσω το έργο, όπως άφιλοκερδώς, κύριε.

— Μα σας είμαι εγγώνιον με καλύτερα γρονήστε: μα είνε, βιέτω, έξοχος ζωγράφος. Και όταν ξανάθω, θα με αφήσετε να κάμω το σκίτσο μου;

— Πώς όχι! Έγώ άπεναντίς σας είνε στω, που είνε την καλωσύνην νά...

Τρεις κτύποι δυνατοί ήκούσθησαν εις τήν θύραν.

— Συγγνώμη μίαν στιγμήν, λέγει ο ζωγράφος: θα είνε υποθέτω ο φίλος μου Μπαρμής, ο περιφνητός γλύπτης.

Με τα εργαλεία εις τα χέρια ήνοιξε ο ζωγράφος και έξαφρα ενόρισται ήνοιξαν ήθη έρησοδ και ήψηλοδ, άκολουθουμένου από τόν άχθοφόροσ.

— Τι θέλετε; ερωτά ο ζωγράφος. — Τα έπιπλά σας, κύριε: είμαι ο δικαστιόν κλητήρ και έκτελώ άποφασιν του Πρωτοδικού τών Πρωτοδικών.

— Αντί άλλης λέξεως, ο Δανήλος σπερματόσπιν εις κάποιον σκέρνιν.

— Και σ' τι είσαι μου; δεν είσαι κλητήρ;

— Έγώ κλητήρ! Έλα χριστέ μου!

— Άμ λοιπόν, τί ήθελες εδώ μέσα;

— Μά, μ' έστειλεν ο αδελφός σας κύριε, να πάρω τα ψεύτικα μαλλιά της μακροχίτης της θείας σας!

— Τι μου ψάλλεις εκεί, χριστιανέ μου; λές;

— Μάλιστα είμαι κουρεύς. Είμαι ο μεγαλύτερος περουνκέρης της μόδας των κυριών.

— Ε! νά, λοιπόν. Κοι ο Δανήλος έσησεν, άρπάζει το μισοτελειωμένο σκίτσο, διαπερνά μ' αυτό το κεφάλι του παρασημασμένον.

ANT. ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ

Edouard Tailleron

'Ηταν 'Απριλίας Κυριακήν
Ναι Κυριακή!
Κ' ελγα άπέραντη χαρά που ήμαστε μαζί...
Ελγες ένα άσπρο φόρεμα
Και δύο κλαδάκια γιασεριά
Ναι γιασεριά
Μές τα μαλλιά...

Καθόμαστε άπάνω σ'το χορτάρι
Ναι σ'το χορτάρι
Χωρίς μιλά...
Έβλεπαμε π' άνοιγαν τα λουλουδία
Τα πρώτα τα φύλλα, τη σκιά
Ναι τη σκιά...
Και τα νερά που τρέχαν με τραγούδια.

'Ενα πουλί μās έψαλλε άπάνω σ'το κλαδί
Ναι σ'το κλαδί!...
...Και ύστερα εώπασα
Μ' έπήρες στην άγκάλη σου ναι στη δική σου.
'Ηταν 'Απριλίας Κυριακή
Ναι Κυριακή
Θυμήσου!...

'Ηράκλειον Μετ. Δος Ε. Μ. Σανθουδίου

ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Είς ένα μοναστήρι έπήγε μιά φορά κάποιος ληστής και έξεβίασε τόν ηγούμενον να του δώση ένα ποσόν χρημάτων, άπειλήσας αυτόν ότι, αν ήθελε άνοχηθ ή τόν έφόνευε. 'Ο ηγούμενος έσει ήναγκασθη να του δώση 50 λίρας. Άλλά, καθώς ήνοιγε το έρμάρι με τα χρήματα, ο ληστής άντελήφθη ότι εκεί ύπηρχον και άλλα χρήματα και δρημάσας τ ήρπασεν, άπειλών τόν ηγούμενον, με το περιστροφον εις το χέρι, ότι θα τόν έφόνευε.

Τότε ο ηγούμενος συνέλαβε μίαν φαινήν Ιδέαν και του λέγει:

— Έπειδή τα χρήματα που έπήρες είνε του μοναστηριού και εγω δεν ήμπορώ να άποδείξω την πράξιν σου και άδικως θα ένοχοποιηθ σέ παρακαλώ δώσε μόνον ένα σημεϊον διά να γλυτώσω.

— Πώς; ελεπ ο ληστής.

— 'Ιδού. Πήγε με τόν περιστροφόν σου μερικώς σφαίρες εις τα ράσα μου διά να φανή ότι τα έπήρες κατόν άντιστάσεως...

— Όρατα, ελεπ ο ληστής, θα σου κάμω ατύχη την χάριν.

'Ο ηγούμενος άμέσως έβγαλε τα ράσα του. 'Ο δέ ληστής ήρχισε να άδειάζη το περιστροφόν του επ' αυτόν. 'Έτσι ο ληστής έκένωσε το περιστροφόν του.

Διά να βεβαιωθ ή δέ ο ηγούμενος τόν παρακάλεσε να ελψη μερικώς βολές άκόμη. Άλλά ο ληστής δεν ελχε πλέον οβείας.

Μόλις ο ηγούμενος έβεβαιώθη περι τούτου,

έπετέθη εξαίφνης κατά του άσπρου πλάγι σ'του και του έπήρε πάλιν τα χρήματα, πείραξε και τόν παρεδωκεν εις την δικαιοσύνην (Πύργος—Κύριος Καρυστίας)
Θεόδωρος Δ. Παπαθεοδώρου

ΑΡΡΩΣΤΗΣ' Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

'Αρρώστησ' ή άγάπη μου! με πρόσωπον ήπι την είδα 'σ'το παράθυρο να στέκει γαμψή... (Μήμνα τί εγω και ποιά!)

Χλωμή σκελετωμένη την είδα την άγάπη μου την ποιητικιστήν.

Και ρώτησα τα λουλουδία τα μοσκομαρμυμένα της κρατήσαν στρογγυλά μ'έσ' στη βασιλιά της άρρωστιάς, και 'κάτω λυπημένα ελεπ 'σ'τη δόξα μου καρδιά.

Φτωχή καρδιά, ότ' άγαπής, βαρύνουσα καρδιά μ'άνταλην έπρόμηνε ενδοιά να της γιαιόνην την καρδιά ή άμορφη παιδοσύνη.

Την είδα την άγάπη μου με πρόσωπον ήπι την είδα 'σ'το παράθυρο να στέκει γαμψή... 'Ενοίσα άμέσως τ' όφθαλμόν τή θλίψη... άμμένα! πώς ποιά!... 'Αρρώσασ' ή άγάπη μου ή ποιητικιστήν.

Σπάρτη Σωτήρης Σπυριδίου

ΘΕΟΦΑΝΩ

5 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τόν είδες; ήρώτησεν άγωνιοδώς ή Θεοδόρα τόν εισελθούσαν 'Ιουλιανήν.

— Α, κυρία μου! άπίστευτα! 'Όσα ήκουσα που ραίνονται άπίστευτα.

— Εγγίστα τουλάχιστον;

— Τι φαντάσαι, κυρία μου; Με την έλευσιν τήν αυτήν Θεοφανώ είνε έρωτευμένος όχι μόνον ο Τοιμισκής, αλλά και ο αδελφός σου!

— 'Αλλά τί φαντασαι, αφού όμολόγησεν ο ίδιος έκείνον του Τοιμισκή, ότι ή Θεοφανώ είνε ή μόνη γυναίκα που τόν ήθελε και ελεπ άκόμη ότι θα ήθελε ν' άγαπηθ ή από την γυναίκα αυτήν.

— Και ο Τοιμισκής;

— Έδήςσεν ότι έκουσίως δεν ήμπορεί να άγαθηθ ήν έρωμένην του.

— Όστε διά έχομεν πόλεμον μεταξύ τών δυο;

— Θα γέλασθ όλη ή Πόλις, όταν άκούσθ ότι ο Καίσαρ και ο στρατηγός Τοιμισκής διαπληκίζονται διά μίαν γυναίκα της αγοράς.

'Η Θεοδόρα όμως δεν έγέλασεν.

'Αν έναντις εφάνη συνοφροσύνη και προσφιλιμένη εις κάποιον σκέρνιν.

— Σέριες 'Ιουλιανή, τί σκέπτομαι; 'Όχι αυτή ή περιελκω ήμπορεί να μās χρησιμεύση.

— Μα την Παναγίαν, δεν έννοο πώς.

— Αν ο αδελφός μου έπιμείνη θα την άποπέσθ από τόν έρωτα τού στρατηγού, και θα ένοιση τότε ο άγαπητός μου ότι δεν άρκει να δέχη μιά κόρη, διά να έχη και δικαιομα να άγαπάται. Χρειάζονται και ήθικά προσόντα, άπαιτείται και κάποια πνευματική άνάπτυξις, άπαιτείται κάποιος χαρακτήρ, που δεν ενόρισται βέβαια με εύκολίαν, εις τα οίνοπολεία χρωσίς Πόλης.

— Έδώ λοιπόν πρόκειται να γίνη σθένος;

— Έντελώς άπλουν. Νά ενόρισσο εγώ τόν Ραμνόν εις την συμπάθειάν του και να τόν πείσω να στείσθ με την Θεοφανώ.

— Άλλά δεν τόν ενόρισκεις επικίνδυνον διά τόν αδελφόν σου;

— Α! ένα Καίσαρα δεν ύπάρχει κίνδυνος. Μά με τας άλλας εφαιμένες που γνωρίζω ότι ήναι θα έχη και την Θεοφανώ. Και ένθ ο αδελφός μου δεν κινδυνεύει εις τίποτε, ο 'Ιωάννης μου θα σωθ ή.

Το σθένος δεν εφάνη κακόν εις την 'Ιουλιανήν.

Και ένθ οι δύο γυναίκες ήρχισαν να τδ μελετούν και να τα καταστρώνουν, ο 'Ιωάννης Τοιμισκής διέσχες τας όδοις της πόλεως, με ήπιαν βραδί και με την κεφαλήν βερσομένη από την άποκάλυψιν που ήκουσε πρδ όλίγου, άρρωστίστο εις τόν ταπεινόν οικίσκον της χρωσίς Πόλης, και συνάντησεν την Θεοφανώ.

Συνεπαύετο ότι ο κίνδυνος που τόν ήπειλει ήτο σφαμάς.

Με όλα τα ίδια του μέσα, θα ήτο δύσκολον ν' άνταλλαίση πρδ τόν υιόν τού Βασιλέως.

Και τόρα ο άναγνώστης θα έρωτά:

— Άλλ' ήξεν, επί τέλους, τόσος σκέψης μιά κόρη πτωχή και άσημος και έπετρεπέτο εις ένα από τούς έπαινετούς στρατηγούς της Αλκατορατίας ν' άσπαρδ ήται και να δυσφορήσει και να παιδιανεί από τόν έρωτα μιάς καπέλου;

— Θα είνε εύτυχής ο άναγνώστης που σκέπτεται μ' αυτόν τόν τρόπον.

Είστης διότι άσφαλώς δεν έγνώρισε τόν έρωτα.

— Ας έρωτήσθ όμως και τόν Τοιμισκήν, ο όποιος πολλοσμένως και σκωπηρδώς ηγηγίαι εις την άγαμήνην του.

— Όλα αι σκιαι του περασμένου χρόνου — είνε έτους ήλικίαν ελγεν ή άγάπη του — ήρχισαν να έκτιμώσονται εις την άνάμνησιν του.

Ένα φιλίμ λαβαρίον, μιά έπαφή άπλή,

ένα σφίγγιμον της χειρός — το χέρι της ήτο ξένον πρδς κάθε κακούριαν και ήμπορούσε να τδ ηλελύσθ μιά πορφυρογέννητος — ένας έναγκαλισμός κυρός, με το φεγγάρι μόνον μάρτυρα, ή με τα άστρα τά σιωπηλά, ένας στεναγμός γλυκίς, ή ένα πέταμα, μιά λιγωμένη φράσις και ή έκλυσις τού σωματός της, την στιγμήν τού άποχωρισμού, με τί δύναται να συγκριθ ή εις την ζωήν;

Το βέβαιον τών στρατιωτών, και αι τιμαί τού πλήθους, ψευδεις πολλάκις και παροδικαί, και ή μέθη τής αίματοβρέτου νίκης, και τού πλούτου αι ήφαί άπολαύσεις, συγκινούν άλλα δεν κυριεύουν την ψυχήν.

Και αυτά άκόμη όλα εχουν την άξίαν των, διαν πρόκειται να κατατεθούν ως άφιέρωμα εις τούς πόδας, τούς όνειρώδεις και άγαλματώδεις πόδας της λατρευτής ύπαθέως.

Αυτά αι εικόνες έπαλοόρουν την ψυχήν τού 'Ιωάννου, μέχρι τής στιγμής που εφθάσεν εις την καχοροματισμένην θύραν τού μικρού οικίαικού, όστις εφύσκατο άνοσθι τού κατηλείου.

'Ητο ή κατοικία της.

— 'Ο στρατηγός άπέφευγε να εισέγεται εις τδ κατάστημα διά να μη έκτίθεται εις τα βλέματα τών άπλοτών πολιτών.

Έκείνη λοιπόν την θύραν εκείνην, ή όποία διά μιάς στενης κλίμακος έφερεν εις την μικράν οίκίαν, όπου κατόκει ή Θεοφανώ με τούς γονείς της.

Τεσσερα δωμάτια την άπέτελουν, συνεχόμενα όλα, με πρόσωπον εις την όδόν, και με εισόρθημα παράθυρα.

Το έν εκ τών τεσσάρων έθεωρείτο ως αίθουσα.

Εκει έγένοντο αι συναντήσεις των.

'Η επίπλοσις τού ήτο βέβαια πενιχρά, αλλά ή χάρις της Θεοφανούς ελγε προσδώσει εις τόν δικαστιόν ένα δέλητρον ιδιαιτερον, τδ όποιον κατέμενε τόν στρατηγόν.

'Εκείνος συνειδημένως από την χλιδήν τού ίδιου τού μεγάρου, εφύσκαε άνακούφισιν εις τόν λιτόν εκείνον στολισμόν και ήγάπα και αυτά τά πτωχά έπιπλά, τά όποια τόν έσυντρόφευσαν εις τας εύτυχισμένας ώρας της άγότης του.

Τδ πλήρον άνθοδοχείον με τά κτυπητά χροματιστά κοσμήματά του, τδ άνάκλιτρον, μιά λογιή στρωμή, σκεπασμένη με μάλλινα καλύμματα, τδ στήματα που ελγαν αι παύσαι τών καλυμμάτων τούτων, τά τεσσερα καθήματα, με τά ήψηλά των έστρώματα, τά σκαλιματά των τά άπλά, τά παριστόντα άνθη και θηρία άνάμικτα, τδ στέλεχος τού άτεχνου φτυού, εκ τού όποιου προβαλλεν ή κεφαλή ενός λέοντος ή τδ σόμα τού λυθδός τδ άελαισόμενος εις Τρίτωνα, και τά πτωχά παρατεταμένα, οι πιστοτεροι φρονουρ της άγάπης, οι προστατευόμενοι αυτήν από κάθε βεβήλωσιν ξενον βλέμματος, όλα ήσαν ταπεινά, πτωχά, καθαρά, αλλά και διά τούτου, θελκτικά και προσφιλή εις τόν έρωτευμένον στρατηγόν.

Μόλις άντήχησε τδ κτύπημά του εις την θύραν, ή Θεοφανώ, έσ' ο ενόρισκο κάτω, τδ ήκουσε και έσπευσε από τδ έσωτερικόν της αήλης να τού άνοίξη.

Τόν είδε σκωπηρδόν και εφοβήθη.

— Τι σέ ήθελε;

— Θα μής τώρα.

Την έφύσκαε εκεί εις τδ σκόφος της εισόδου, τδ βαθυκίανον από τόν χωματιστόν φεγγίτην, και την παρεδύσε πρδ τά έπάνω, εις την 'αίθουσαν'.

— Όλιγο νερό...ελεπ εκείνος, ως εάν ήθάβητο κάτι να τόν φλογίξη.

'Εκείνη έσπευσε να τού τ' φρονή μνη της. Κατόπιν εκάθισε πλησίον του, έλαβε τας χείρας του εις τας ίδικάς της και άνετίσθησά αυτόν εις τα γάλα τα μάτια:

— Τι έχεις λοιπόν; τόν ήρώτησεν.

'Ο 'Ιωάννης δεν βεβίωθη ν' άπαντήσθ.

Την παρετήρησε με ένα παρατεμένον βλέμμα και όσει λαμβάνων μίαν αφηνδία άποφασιν, να παιξή την στιγμήν εκείνην δλόκληρον την τέχνην τού έρωτός του, της ελπε:

— Θεοφανώ! Έχω να σου ειπώ κάτι σδβαρόν. Δεν να περιμένεις. Πολύ σβαρόν.

— Με φοβίσεις. Γιατί με βλέπεις έτσι;

— Άκουσε. Έσχομαι από τόν καίσαρα.

— Το ήξέρω.

— Έκείνο που δεν ήξέρεις είνε...

'Ο γενναίος Τοιμισκής δεν ελχε τδ θάρρος να προχωρήσθ.

— Άλλ' έμπρός λοιπόν, άγαπημένε μου.

— ...Είνε ότι ο Ρωμανός σέ αγαπά!

Συνεκέντρωσεν όλην του την δύναμιν εις τά μάτια, διά να ήμπορέσθ να ψυχολογήσθ.

'Ηγωνία να ίδη ποίαν έντύπωση θά έκαμειν εις την Θεοφανώ, ή καταπληκτική αυτή έδρασις.

Και έπερίμενε διά να κινήν τόν έρωτά της και τόν χαρακτήρα της.

'Η Θεοφανώ, με όλην της την δαιμονίαν τέχνην, έλασε την ψυχραιμίαν της.

'Ερωτήμα βαθύ και άνυπόφορον κατέβαρε τδ πρόσωπόν της, ένθ τά καστανά της μάτια άφήκαν μίαν άλλοκοτον, άλλα φλογεροτάτην άστρατήν.

— Το πάν εγάθη», έσυλλογίσθη καθ' έαυτόν ο Τοιμισκής.

Τδ άποτέλεσμα της παρατηρήσεώς του και της ψυχολογίας του ήτο ότι ή Θεοφανώ εκλοκακώθη από την εδρασιν εκείνην, περισσότερον άφ' ότι έπερίμενε αυτός.

'Εν τούτοις, την ήκουσε να λέγη άμέσως:

— Τδ εφαντάσθη!

— Ελγες άφορμάς λοιπόν;

— Από την ώραν που με συνήτησεν εις την φιλικήν.

— Και δεν μου ελεπς τίποτε.

— Δεν τδ έπίστευα, ούτε έτόλμησα να νομιμώ ως έγωιστρια. Είδα όμως άπεναντί μου ένα άνθρωπον που ένόσησιν άμέσως ότι έπεθύμει να ύποταχ ή εις την θέλησιν μου. Μου εφάνη ένας άσθενής χαρακτήρ, τόν όποιον μιά ισχυρά γυναίκα ήμπορεί να κατακτήσθ.

— Και έκαμες και σ' αυτήν την σκέρνιν;

— Άλλ' εγώ, άγαπημένε μου, δεν έξουσιάζω πεία τόν έσπιν μου. Μήπως δεν τδ γνωρίζεις;

— Και αν ο υιός τού βασιλέως σου έπρότεινε να σέ κάμη έρωμένην του;

— Θα τού έλεγα ότι εγω την ύπόχρεσιν τού στρατηγού Τοιμισκήν δι' ή με κάμη σύγγον του.

— Και αν έστειμεν εκείνος;

— Υπήρχεν ένα μέσον να τόν ήνωήσωμεν. Πόσον;

— Νά γίνη ή μηστιεία μας άμέσως και να έτοιμασθ ο γάμος μας.

— Λοιπόν ναι! Νά γίνη, άπήνησεν εκείνος και έσπαμάτησεν άμέσως, όσει άνακούφισις τδ βαρύνον, πρδ τδ όποιον όδρε την ζωήν του.

Μέχρι της ημέρας εκείνης ο έρωσ του πρδς την Θεοφανώ ελγεν ένα χαρακτήρα σδδμηματικόν.

'Ηρχισεν όπως αρχίζουν όλοι οι έρωτες τών ισχυρών άνδρών πρδς μίαν πτωχήν κόρην.

Την είδε κά τότε, δροσεράν, ελαφριά, έλευστικήν και την έπρόσθε:

Την είδεν εκ δευτέρου και την εφύσκαε περισσότερον δροσεράν και περισσότερον έλευστικήν.

Την τρίτην φοράν, που την είδε, συνήνησε τδ βλέμμα της και εταρσίχθη.

Την τεταύτην την ήγάθησε, την πέμπτην έσκέψθη να την κάμη έρωμένην του.

Είς τδ σημεϊον αυτό τελειούσιν όλα τα αισθηματικά σθένια ενός πλουσίου ή ισχυρού νέου πρδς μίαν γυναίκα ταπεινήν.

Μήπως ήτο ο πρότος που θά έκαμειν έρωμένην του μίαν γυναίκα που τού ήθεσε;

Και μήπως άκόμη αυτή ή ίδια θα ήτο ή πρώτη έρωμένη του;

Χρήματα ελγεν άφθονα διά ν' αγοράσθ την άγάπην της νεότητά ελγε, καλλονήν ελγε, τι άλλο εχρειάζετο;

Εκει έτελειωσε τδ σθένιον του, όπως τελειώνει όλων τών έσ

ΓΑΛΛΙΚΗ

Ο αεροπόρος

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Πότε θα τον επανιδώ τώρα;...
Και ο γέροντς με ήμερος σφβαλμούς περιέφερε
τά χείλη του επί της φωτογραφίας του μοναχικού
παιδιού του, τὸ ἔποτον τῆ ἀπέμινε. Ὁ υἱὸς
του Ἀνδρέας εἶχε καταταχθῆ εἰς τὴν στρατιωτι-
κὴν σχολὴν τοῦ Σαιν-Κύρ τῶν Παρισίων, κατὰ δὲ
τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς σχολῆς ἠθέλησε νὰ τοποθε-
τηθῆ εἰς μίαν φάλαγγα ἀνιχνευτῶν. Καὶ ἐπειδὴ
ἦτο φιλόδοξος καὶ εὐγενὴς καταγωγῆς εἰσῆλθεν
εἰς τὴν ἀεροπορικὴν σχολὴν, ὅταν προσεκάλεσαν
τοὺς γενναίους νέους νὰ διοργανώσωσι τὸ σῶμα
τοῦτο.

Τὸ παιδίον ἐσκέφθη, ἔπειτα τὴν ἐφημερίδα καὶ
ἀπεμακρόνθη τρέχων.
Τὸ βλέμμα τοῦ γέροντος ἔλαμπεν ἤδη ἐξ αὐ-
τοῦ χαριστήσεως. Τὰ χείλη του ἐπέτισσαν εἰς γλυκὴ
μαεῖα ἡσυχίας. Ἐφαίνετο ὅτι μόνον εἶχε κατὰ
τὸ χρονικὸν διάστημα κομῆ ὁ ἐγένετο, αὐτὸς ὁ
τόσον πλησίον τοῦ τάφου, τῆς ἀναγνώσεως τῶν
ἀσχημῶν τοῦ κόσμου τὸν ὅποιον ἐμείλε νὰ ἐγ-
καταλείψῃ!...
Αἴφνης ἡ φυσιογνωμία του ἤλλαξε. Ἡ χεὶρ του
ἔτρεψε καὶ ἡ ἐφημερίς ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του.
Μία κραυγὴ βραχνῆ ἐξέφυγε ἐκ τοῦ στόματός του
καὶ ἐξηπλώθη λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Γείτο-
νες εἶχον προστρέξει εἰς βοήθειάν του. Ὡς ὁ γαρ-
τοπώλης εἰσῆλθε, παρατήρησε τὴν ἐφημερίδα ἣ-
τις εὑρίσκειτο εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος.
— Ἄ!... ἀναφώνησε... Ἄν τὸ διάβασε... Καὶ
ἐπίτηδες σήμερα δὲν τοῦ ἔφερα ἐφημερίδα...
— Λοιπὸν, διατὶ ἐλιποθύμησε;
— Νά, διαβάσατε.
Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἀπαδεικνύοντο με με-
γάλα γράμματα αἱ ἀκόλουθοι λέξεις:

«Φοβερὰ καταστροφὴ αεροπλάνου.— Ὁ θά-
νατος τοῦ ὑπολοχαυοῦ Ἀνδρ. Ραγιότ».

Ἡ νῆξ ἐπῆλθε. Εἰς τὸ φῶς μίας λυχνίας, φῶς
ἀσθενές, οἱ ἐντόπιοι τοῦ χωρίου συνεισέγοντο εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Ραγιότ περὶ τοῦ τραγικοῦ δυστυ-
χήματος. Ὁ γέροντς εἶχε ἀναλάβει τὰς αἰτιάσεις
του, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἐβεβαίωσε ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ
ἦτο παράλυτος εἰς τὰς κνήμας. Χονδρὰ δάκρυα
ἔρρουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τῶν μαυρισμένων
ἀπὸ τὰς ρυτίδας καὶ ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν. Ὁ
δυναρὸς λυμὸς κατέβλητον τὸ στήθος του!...
— Ἦκουσαν τὸ κηλιζόριμα νὰ ἀνοίγεται
τρῖσιν, ἔπειτα ἤρθε σταθερὸν νὰ ὀλιθίσῃ τοὺς χά-
λικας τῆς ἀτραπῶ.

— Διὰτὶ ἡ ἐφημερίς μου δὲν εἶνε εἰς τὸ κιδῶ-
τιον ὅπου ἦτο ἄλλοτε;...
— Ἐκείστην ἡμέραν ὁ γέροντς Ραγιότ, διασχίζων τὸ
μικρὸν κηπίριον τὸ φρασσόμενον ἀπὸ τριαντα-
φυλλέας, μετέβαινε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐφημερίδα τὴν
ὅποιαν, κατὰ συνήθειαν ὁ χαρτοπώλης τοῦ μέρους
ἐκείνου ἀπέθετε εἰς τὸ κιδῶτιον τῶν ἐπιστολῶν.
— Διὰτὶ μὲ ἐλησμόνησαν;
— Παιδίον τι διήρχετο ἐπὶ τῆς ἔδου αἰσῶν ὅς σγ-
μαίαν τὴν ἐφημερίδα τὴν ὅποιαν οἱ γονεῖς του
τόν εἶχον στείλει νὰ φέρῃ. Ὁ γέροντς τὸ ἐσταμά-
τησε.
— Εἰ!... Μικρὸ!... Ἐφημερίδα κρατεῖς;
— Ναι, κύριε Ραγιότ.
— Ἐ, καλὰ. Νά μὲν πεντάρα. Δώσέ μου τὴν.
θὰ ζητήσῃς νὰ εὐρίξῃ ἄλλην.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

— Μεγάλην ἐντύπωση ἔκαμε τὸ τελευταῖον
ἔργον «Ὁ Ἔρως κυβερνᾷ» ποῦ ἔπαιξαν στὸ
θέατρο τῆς Δος Μ. Κοτοπούλη.
— Συνέτεινε ὁμοῦ πολὺ καὶ τὸ ρομαντικὸν
τοῦ ἔργου καθὼς καὶ τὸ καλὸ παίξιμο τῶν ἡ-
θοποιῶν.
— Στὴ δευτέρα παράστασι μάλιστα μπορεῖ
νὰ πῆ κάνεισ ὅτι ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν μὲ
τὴ καρδίαν τους.
— Ἐκεῖνο ποῦ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἔκαμε
sensation ἦταν μὲ ἐπιτυχίαν παρέλασις καλλο-
γῶν με τουαλέτες τῆς τελευταίας μόδας.
— 34 πρόσωπα ἀπαρτίζουν τὸν θίασον τῆς
Δος Μ. Κοτοπούλη.
— Τὸ γυναικίον προσωπικὸν τοῦ θιάσου
διακρίνεται διὰ τὴν εὐμορφίαν του.
— Θάξῃ καὶ μουσικὴ καὶ βραδὴ στὸ θέα-
τρο τῆς Δος Μ. Κοτοπούλη.
— Οἱ ἀδελφοὶ Κρασσᾶ συνέβληθησαν ἤδη
καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ πρώτης Μαΐου.
Morisson
Πάν ὅτι ἔσπει σοὺ διεγείρει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
τὸ καταπατήσῃς.
Αἱ ἀρεταὶ γίνονται ἐν τῷ οὐμφῆροτι ὡς οἱ
ποταμοὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.
Βύρων
Ἡ ὀρεφῆρανεια εἶναι ἀσθένεια τοῦ ἔγκεφάλου.

Δήλωσις
Ἡ «Ἑλλάς», τῆς
προσεχοῦς Πέμ-
ωτης δὰ κυκλοφο-
ρήσῃ ἐν Ἀθήναις
τὴν Τετάρτην 1ην
Μαΐου λόγῳ τῆς
εορτῆς τῆς ἑρω-
λομαγιάς.

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις
τῆς κ. Δ. Πλωρα-Καραβῆ
Ἡ ζωγραφία μας κυρία Θάλασσα Πλωρα-
Καραβῆ, παρακολούθησεν τὸν στρατιωτικὸν
εἰς τὸν πόλεμον, ἀνέθεσε πλῆθος οὐκ αἰσθη-
τικῶν ζωγραφικῶν ἐντυπώσεων τῆς ἀπὸ τὸν πόλεμον.
Τὰ ζωγραφικὰ ταῦτα ἔργα τῆς ἡ κυρία Πλω-
ραβῆ ἐξέθεσαν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ἀνατο-
λίου Ἑλληνικοῦ (ἴδως Ὁθωνος 4, πάλαι
Συντάγματος).
Ἡ Καλλιτεχνικὴ αὕτη ἔκθεσις ἔσπει τὴν
ψηλὴν τιμὴν νὰ δαχθῆ τὴν παρελθούσαν.
τάρτην τὴν ἐπισκεψὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλεῦς
καὶ τῶν Πριγκίπων μας, θαυμασάτων ἐκ
κτεθέντα ἔργα. Τὴν δὲ Πέμπτην 5 μ. μ. ἔγ-
νοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκδόσεως, παραρ-
τῶν τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἄλλων προσκε-
μένων.
Ἡδὴ ἡ ἔκθεσις τῆς κυρίας Θ. Καραβῆ
ἀνοικτὴ καθ' ἑκάστην διὰ τὸ φιλοτέχνητον
ἔργον.
Ὁ βίος βραχυῖς, ἡ τέχνη μακροῖς, αἱ ἀρεταὶ
λίαν σπάνιαι, ἡ πίστις ἀταλῆ, ἡ ἀπίστων
ἀντικειμένων δυσχεροτάτη.
Ἰσποπόνη
Τὸ ψεῦδος εἶναι ἐξουθενώσιμον πάντες ἀνθρώ-
πους νὰ λέγομεν ὅτι οὐδέποτε ἐπυθόμεθα
καὶ τοῦτο γέροντες δὲν ψευδοῦμεθα;

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

ΠΩΣ ΕΩΡΤΑΣΘΗ ΕΙΣ ΕΝΑ ΧΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ἄπὸ ἑνα χωρίον τῆς Μακεδονίας, ὅπου παρα-
ῖται τὸ ἱὸς λόγος τοῦ 18ου αἰώνου συν-
τάγματος, εἰς ἀναγνώστῃς μας Κύριος ἐδελοντῆς
δ. Α. Μιχαηλίδης μῆς περιγράφει εἰς ἐπιστολὴν
ἐκ τῆς τῶν συγκλητικῶν καὶ ἐνδοκίμοι ἑορτα-
σθῶν τοῦ Πάσχα ἐκεῖ ἀπὸ τοῖς ἐλευθερωταῖς καὶ
τοῖς ἐκθροιστάταις.
Ἐτυχον νὰ εἶμαι πλησίον εἰς δύο γεροντάκια
ἠκουσα δὲ νὰ λέγῃ ὁ ἑνας τοῦ ἄλλου ὅτι, θὰ
ἦτο πολὺ εὐχαιροτιμῆνος ἵνα στιγμὴν ἐκείνην
νὰ ἀπέθνησκε! Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἔφθασε
ὁ ἐνθουσιασμός των.
Τὴν ἐπομένην ἡμέρην τὸ Μέγα Σάββατον ἀπὸ
πρωίας ἤρχισεν ἡ διακόσμησις τῶν στρατιῶνων
μας. Ἐκομισθῆσαν ἄλλα δένδρα καὶ ἐφυτεύ-
θησαν εἰς τὸ μέσον ὡς κολώνες πάντα συνη-
κόσθησαν με σῦμα. Ἄλλοι δὲ ἔτρεξαν εἰς τοὺς
ἀγρούς ἐλλείψει εὐόσμων ἀνθῶν ἐμάζευσαν
ὅλα τὰ λούλουδα με τὰ ὅποια κομει ἡ φύσις
αὐτοὺς τοὺς ἡμέρας τῆν ἡμέρην. Ἀμέσως κατε-
σκευάσθη μίαν ἐπιγραφή, ἵνα ἀναρτηθῆ εἰς τὴν
εἰσοδὸν τὰ γράμματα τῆς ὁποίας ἕνα ἕκαστον
ἀποτελεῖτο καὶ ἀπὸ ἰδιαίτερον λουλούδι.
Ἡ ἐπιγραφή δὲ ἦτο ἡ ἑξῆς: «Ζήτω Κων-
σταντῖνος 18.—11ος λόγος». Ἀνοθεν δὲ αὐ-
τὴν κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ δεκανέως Μαργέτη
Δημητρίου καὶ τῶν στρατιωτῶν Πηγεῶνος Τη-
λεμάχου καὶ Ἀφρατῆ Ἰωάννου ἕνας μέγας Δι-
κέραλος ἄετός. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἑνα χορῶν
τοῦ ὁποῖον ἐκενήθη με λούλουδα, αἱ δὲ πτέρυ-
γες ἦσαν ἀπὸ κλάδους κυπαρίσσου, εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ σώματος τοῦ ἄετου ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ
δαρνοστεφοῦς Βασιλέως μας μετὰ τῆς Βασι-
λίσσης περιτριγυρισμένη με ὠραιότατες παγα-
λιές, μετὰ δὲ τῶν δύο κεφαλῶν ἦτο ὠραιὸν
στέμμα με μαργαρίτες. Ἐνθεν καὶ ἔθεν τὸν
περιγών 2 μικροὶ σμῆματα καὶ ἡ ἐπιγραφή
«Πάλιν με χρόνια καὶ καιροὶς πάλιν δικὰ
μας θάνατος». Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις κατὰ
τὸ τέλειον. Ἀρκετὰ εἰκόνες τῶν Βασιλέων
διάφοροι λιθογραφία μαχῶν, ἰδιαίτεροι ἐπι-
γραφαί, στέφανα καὶ ἐν γενεὴ καὶ ὁ καλλίτερος
ἀποθνήσκων θὰ ἐξέλιπε τὴν τέχνην. Ἀπὸ τὰ
πάντα ἠτοιμάσθησαν ἐτοίμως ἀρκετάς φούν-
τας ἀπὸ δένδρα κατὰ γῆς καὶ οὕτω ἀτελε-
ῖσθαι ἕνα τάχιστα ὅπου θὰ τὸ ζήλευε καὶ ὁ
Σουλτὰν Χαμίτ.
Κατὰ τὰς ἑνδεκα μ. μ. τοῦ Σαββάτου μετέ-
βην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν δωδεκάτην
ἡμέρην τῆς ἑορτῆς τοῦ χωρίου ὅπου εἶχε στηθῆ
ἐἰς τὴν Ἀνάστασιν. Ἐκεῖ ἦσαν παρατε-
ταμέναι 30 εἰσταλεῖς χωρικοὶ με Μάουζοι,
ἔρχονταν δὲ ἀρκετοὶ τουφεκιστοὶ μολὶς ἡ
κούσθη τὸ πρῶτον «Χριστὸς Ἀνόστη». Εἰς τὴν

1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετέβην εἰς τὸν λό-
γον. Ὁραιοτάτη σούπα μῆς περιέμενε. Ἐκεῖ καὶ
πάλιν ὁ λοχαγὸς μας μῆς εἶπε ὀλίγα τινὰ περὶ
τοῦ τίνα σημασιανέχει διὰ τὸν νέον ἐλευθερο-
θῆντα Ἐλληνομίχρον ἢ ἐφετεῖν τοῦ Χριστοῦ
Ἀνάστασις.
Κατὸν ἐφάγαμεν, ἐχορηγήσαμεν, καὶ εἰς τὰς
3 1/2 ἐκομῆθημεν. Τὴν προίαν 27 ὀλα ἄρνια
ἐκομισθῆσαν διὰ ν' ἀποτελέσουν τὸ γεῦμα μας.
Κατὰ δὲ τὴν 11ην π. μ. ψημίνα ἦδη ἐσκό-
σθησαν ὀραιότατην ἐταθία. Ἀμέσως ἀραδιά-
σθημεν ὅλοι εἰς τὸν τάχιστα καὶ ὁ ἴδιος ὁ λο-
χαγὸς μας μῆς διανοήσασθαι ἀνά, ψητὸ, πορ-
τοκάλια, κρεσὶ, γαλοπτήρ, σαλάτα καὶ δρε-
σκουσίδη μίαν ἐπιγραφή, ἵνα ἀναρτηθῆ εἰς τὴν
εἰσοδὸν τὰ γράμματα τῆς ὁποίας ἕνα ἕκαστον
ἀποτελεῖτο καὶ ἀπὸ ἰδιαίτερον λουλούδι.
Ἡ ἐπιγραφή δὲ ἦτο ἡ ἑξῆς: «Ζήτω Κων-
σταντῖνος 18.—11ος λόγος». Ἀνοθεν δὲ αὐ-
τὴν κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ δεκανέως Μαργέτη
Δημητρίου καὶ τῶν στρατιωτῶν Πηγεῶνος Τη-
λεμάχου καὶ Ἀφρατῆ Ἰωάννου ἕνας μέγας Δι-
κέραλος ἄετός. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἑνα χορῶν
τοῦ ὁποῖον ἐκενήθη με λούλουδα, αἱ δὲ πτέρυ-
γες ἦσαν ἀπὸ κλάδους κυπαρίσσου, εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ σώματος τοῦ ἄετου ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ
δαρνοστεφοῦς Βασιλέως μας μετὰ τῆς Βασι-
λίσσης περιτριγυρισμένη με ὠραιότατες παγα-
λιές, μετὰ δὲ τῶν δύο κεφαλῶν ἦτο ὠραιὸν
στέμμα με μαργαρίτες. Ἐνθεν καὶ ἔθεν τὸν
περιγών 2 μικροὶ σμῆματα καὶ ἡ ἐπιγραφή
«Πάλιν με χρόνια καὶ καιροὶς πάλιν δικὰ
μας θάνατος». Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις κατὰ
τὸ τέλειον. Ἀρκετὰ εἰκόνες τῶν Βασιλέων
διάφοροι λιθογραφία μαχῶν, ἰδιαίτεροι ἐπι-
γραφαί, στέφανα καὶ ἐν γενεὴ καὶ ὁ καλλίτερος
ἀποθνήσκων θὰ ἐξέλιπε τὴν τέχνην. Ἀπὸ τὰ
πάντα ἠτοιμάσθησαν ἐτοίμως ἀρκετάς φούν-
τας ἀπὸ δένδρα κατὰ γῆς καὶ οὕτω ἀτελε-
ῖσθαι ἕνα τάχιστα ὅπου θὰ τὸ ζήλευε καὶ ὁ
Σουλτὰν Χαμίτ.

Τὴν δευτέραν—σήμερον—ἐπανελήθησαν τὰ
ἴδια. Ἄρνια κτλ., χοροὶ, διακοσμήσεις, καὶ εἰς
τὸ χωρίον τὰ ἴδια. Τώρα κατ' ἦν ὡραν πε-
ρατῶν τὴν παρούσαν, εἶνε σωστὸ πανδαμῶ-
νον ἔξω εἰς τὴν πλατεία. Κορίτσια, χωρικοὶ,
στρατιῶται, γλεντοῦν μαζί. Ὅλα τὰ τραγού-
δια καὶ τοὺς χοροὺς τοὺς βλέπει καὶ τὰ ἀ-
κοῦς. Δὲν ἔχω τί ἄλλο νὰ προσθέσω παρὰ νὰ
εὐχθῶ ὅπως τὴν ἐρχομένην Ἀνάστασιν τὴν
ἐορτάσωμεν ἐκεῖ ὅπου στέφονται ὅλον μας
τὰ βλέμματα! Γένοιτο!
Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀθανάσιος Ε. Μπαρούτης
ὁ ἐκ Σπυλίδος ἐνθεριμὸς πατριώτης

Λουκάς Μανολακάκης, ἐκ Θήρας, στρα-
τιώτης 18ου αἰώνου, λαβὸν μέρος
ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ πολέμου.

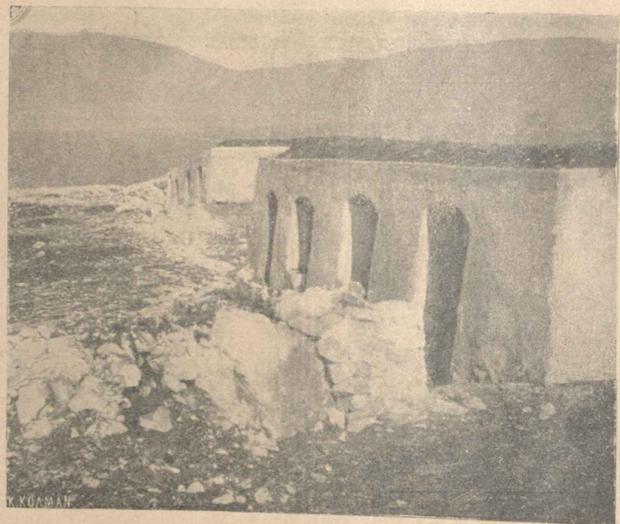

Λουκάς Μανολακάκης, ἐκ Θήρας, στρα-
τιώτης 18ου αἰώνου, λαβὸν μέρος
ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ πολέμου.

Ὁ θελοσμός κατὰ τὸ 1886, 1897 καὶ 1912
προσενεγκον ὡς μηχανικὸς τῆς ὑπηρεσίας του
εἰς τὸ Πόλεμ. Ναυτικόν, τετιμημένος διὰ τοῦ
Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, τοῦ μεταλλίου τῆς ἀ-
νδρείας, ἐπὶ ἰκανότητι, φιλοπατρίαν καὶ ἐθελου-
σῆς. Εἶνε ὁ σωτὴρ ὀλοκλήρου ἐκ 250 ἐπιβατῶν
ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίου. Συγγραφεὶς δύο μηχανι-
κῶν ἔργων, ὁ βιοπλασιότης ἐργοστασίου τῆς
Φθιώτιδος, ὁ αἰετοῦς ἐπαναστάτης ὑπὸ
τῶν δικαίων τοῦ σπουδαίου σώματος τῶν Ἑλ-
λήνων μηχανικῶν, καὶ ἡδὴ ἐθελοντῆς ἀρχικε-
λευστής μηχανισμοῦ τοῦ δοξαριμένου Ὁμοσπῆτου
«Υδρα», ὅπου ἔλαβε μέρος εἰς τὰς δύο ἐνδό-
ξους ναυμαχίας, εἰς ἁπασὰς τὰς πολιτικὰς ἐ-
πιχειρήσεις τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνου τοῦ
Ἀγίου.

ΜΙΤΥΛΗΝΗ.—Οι μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου ψάλλοντες τὰ Κάλαντα ἐπὲρ τῶν ἀπόρων τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς Διόφου.
(Ἄποστ. ὁ κ. Μ. Μιχαηλίδης)

Ὀχυρωματικὰ ἔργα ἐπὶ τοῦ Μπιζανίου

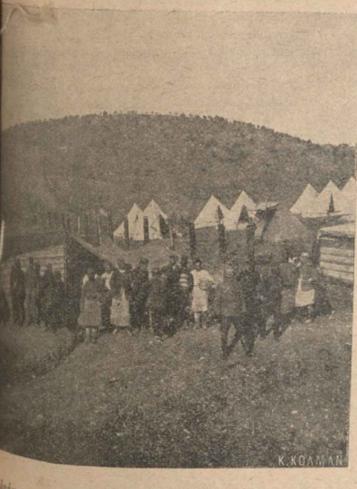

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ἑλληνας στρατιῶται εἰς τὸν τοῦ Ἀλῆ πασσά. (Φωτ. κ. Κοτσολοπούλου)

Τραυματῆαι καὶ νοσοκόμοι τοῦ νοσοκομείου Πατρῶν

Λημνὴς τραυματίας	Κα' Ἐλ. Πετμε- ζῆ, νοσοκόμος	Α. Μπάμπος τραυματίας	Δις Ὀδρ. Λαμ- προπούλου νοσοκόμος	Α. Πετρεπου- λάκης τραυματίας	Σπ. Ἀρσινό- πούλος ιατρός	Ἀγγελάκης τραυματίας	Κα' Ἐλ. Πέττ νοσοκόμος	Τάκης Ζωϊτό- πούλος τραυματίας
----------------------	---------------------------------	--------------------------	---	-------------------------------------	---------------------------------	-------------------------	---------------------------	--------------------------------------

Κλιβανοὶ εἰς τὸ στρατόπεδον Ἡπειροῦ.
(Φωτ. κ. Κοτσολοπούλου)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Οἱ κανονιοβολισμοὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως
τῶν Ἰωαννίνων. (Ἄπ. ὁ κ. Χ. Χριστόπουλος)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησις Ιραυματίου εις Ίην εὐζωνικὴν γλώσσαν

24 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἔτο' τρώγασι οὐρ' πδι δτ' φτόνουν. Ἄμα σκουτώναι κανένα ψάγμασι στοῦ σακκούλι τ' κι βραίσαιμι βρασμένου ριζ' στοῦ χαρτί ντιπ νροβοραστοῦ βιλαβίδια βρασμένα κι βρασμένου καλάποκι.

Ἄλλον κακὸ γένιτι πάλι μὴ κατ' τουρακαβανίτες ποῦ ξέρουν τὰ Ἰλληνικά. Κυτὰν οἱ ἀρλότιμ' νὰ μᾶς κουρουϊδεφουν νὰ βγοῦμι ἀπ' τὰ ταμπούρια κι νὰ μᾶς τραβήξουν καμινὰ σφαίρα. Ἄκοῦς ξαφνικά τή νύχτα στὰ κατοάβραχα μιά φνάρα.

- Οὐρὲ Γιώργουσου.
- Γιώργου οὐρὲ.
- Ἄδιφροῦλι μ' Γιώργου.
- Ἐὶ οὐρὲ, ἀπαντουλουγᾶς.

Κι ξαναλίες αὐτόνους παραπονημένα :

- Ἰέλα δὸ οὐρὲ.
- Τί θεὸς οὐρὲ;
- Λαβιώκα.
- Χάϊ;
- Ἰέλα κουντήγερα.

Κι καθοῦς προηγουραί αὐτόνους γλιέπς δτ' εἶν' ἴνας ἀγριούς, ἀγριούς, ἀγριούς ἀρβινιταρούς. Πέρτει ἀμέσους τότενις ντουφιζὸν' κι' ὁποιον πᾶρ' οὐ χάρους.

Τγὼ ἴενα βραδὸ οὐλιγουν ἔλιεψε νὰ φάου τοῦ κικαλί μ'. Λίγου ἔλειψε νὰ μεταβοῦ ἀνω ἱπαστρουφῆς στοῦν ἄλλου κόμου. Ἐκαν ἴενα κρύγου φουβερό κι τρομιμρό. Καθόμιναν στοῦ ταμπούριμ' ἔμους για προυβόλσμα ἀμύλητος. Ἐφαρκα ἀκούγου διαλα μ' μιά ψλούλα, ψλούλα φνή :

— Μήτρου, Μήτρου.....

Τᾶσα μαθές' ἡ φνή ἐμοιαί ἀπαράλαχτου μὲ γυνικεῖα. Συγκουνηθήκα οὐλους. Νᾶν' λείου καθ' ταυτὸν κᾶνα κουρτίς. Κι' ἀρχίσι ἡ καρδούλα μ' νὰ κρουτουλονάει σὰ μπακαουπιγάδου. Πέρσαι λίγη ὥρα κι ξανακοῦ.

— Μήτρου μουσου.

Λίγουσα οὐ ἔμους κι δὲν ἤξα τι νὰ κάνου. Ἐτρουμον τὰ γουνατὰ μ'. Θμήθηκα τή Μαργούλα μ' κι γλυκάθκα οὐ ἔμους σὰ νᾶφαγα σαυτον χαλβᾶ. Κι οἱ δγιό, τρύγια λιρτὰ ἡ φνή ξανακούσαι :

- Μητρούση μ'.
- Πῆρ' ἀμέσους τν' ἀπόφασι κι' ἀπαντουλουγάου.
- Ἄτιπ.
- Μήτρουμ'.
- Ἰδῶ.
- Πιθαίνου.
- Μανούλα μ'.
- Ξυφῶ.
- Τρυγόνια μ'.
- Δε μ' λυπάσι Μήτρου.
- Ἰγῶ.
- Νά.
- Εἴν' νὰ ρουτζε.
- Ἰέλα δὸ τότενις.

Τᾶσα τότενις πδι. Βουίξει τοῦ κικαλί μ' σὰ ρακουκάσανου. Δὲν ἔξιρα οὐ μαρούς τι νὰ κάνου. Μαρὸς γαρημῶς κι πίσου ρεμα. Ἡ καρδούλα μ' χτύπαγι κι' οὐλου χτύπαγι ἀκαταπαύτως. Τᾶσα. Θάμπουσα. Ζουρλάδια. Ἄσπρασι κι βρόνιζα. Λιγουθίμα. Ἐτρουμα ὡσπιρ βοῦλουν. Σπάραισα ἀ ψφο. Λιέου ἀπὸ μέσα μ'. Νὰ πᾶου. Κι' ἂν φῶν κατακατάφαλα κανένα βόλι; Νὰ μὴ μᾶου; Κι' ἂν πιδᾶνη μαθές τοῦ θλιζαρόδιου κουρτίσ' κι πᾶρου τήν ψυχούλατ' στοῦ λιμὸ μ'. Ἐσπαξα τοῦ κικαλί μ' μὴ ξέρουνας τι νὰ κάνου. Ἐτρουμα οὐ λόβαλους. Οὐδᾶν ἔφαφα ἀκούγου πάλι τή φνή νὰ λείει περιπαθῶς :

- Μήτρου μ'.
- Πουλάμ μ' ἔβρουσα.
- Μήτρου μ'.
- Φλαρετζα μ'.
- Ἰέλα φῶς μ'.
- Μὴ θέλεις;
- Σὶ θέλου.
- Ἄχ κουτούλα μ'.
- Ἄχ Δημητρώ μ'.
- Πιρμίμι κι' ἔφτασα.
- Ἰέλα γλήγουρις.
- Παρωθῶς.

Κι χωρίς οὐρ' πδι μ' νὰ χᾶσου κικὸ βοτανὸν τοῦ ὀπλου παραμάσχαλα κι τρέχου. Βγαίνου ἀπ' τοῦ πρόχουμ. Σκουτάδ' γύρου σὰ κόλασ'. Χάνου τοῦν ντουρὸ κι φνάζου :

— Οὐρὲ.

— Πούσι οὐρὲ;

Μαίδι φνή μαίδι ἀπόκρισι. Βαλαντουμένους ὄντους ἰγῶ δὲν τὰ χάνου ἴετο εἰκούλα.

- Οὐρὲ ποῦσι, κρουγᾶζου;
- Τίτουτις.
- Οὐρὲ λαουρέτα.
- Ταυιδά.
- Οὐρὲ φῶς Ἰλαρόν.
- Ταυιδά πάλι.

Δὲ χάνου κι γῶ κικὸ προηγουράου μπρουστά. Μᾶνα μ' μανούλα μ' ὄμους μουόλις ἴεκανα οὐλίγα βήματα πέφτει μινὰ μπαταργιά. Πιρᾶν βροχη ἡ σφαίρις δίστα μ'. Βουίξουν ὡσῶν κῆρυγι. Πέφτου κᾶτου παρωθῶς. Ἰδουχῶς δουξασμένουν νᾶν οὐ κῆρυγι οὐ Θειούλης, δὲ μ' ἔτυχι καμινὰ σφαίρα. Μπουσουλάου, μπουσουλάου κι πᾶου στοῦ ταμπούρι. Κι τότενις σὸν κᾶθα οὐρὲ κι ἡσάγασα καταλαβα οὐ ἔμους οὐ λουμπουδῆς δτ' ἐκείνου δὲν ἦταν κουρτίσ ἀλλὰ κᾶποιους Ἀρβανιταρούς. Ἄει οὐρὲ λιέου ἀφλότιμ' μουρτάτ' πῆγς νὰ μ' τοῦ φᾶς τοῦ κικαλί. Χρ' ἔμρη θειουτουμ' ἂν οἱ πᾶσου

— Μήτρου μ' φᾶί πῆτα. — Μιρσι μαματζέ.

θά σοῦ κῆρυγι ἀφτιά κι μύτις κι θὰ σὶ κάνου σὰ κουρτίλου μτόν.

Αὐτοῦνα οὐρὲ πδι γίνηκαν στοῦ Μπίζινα γῆρου κι στὰ λειου νὰ τὰ γράφης νὰ τὰ μᾶθ' οὐ κόμους κι' οὐ κουσιμάξς κι νὰ τὰ μάθουν ἄκομα κ' οἱ Οὐδγουραπῶι νὰ ἱνουθῆσουν οἱ ἰρῆριδς τι πᾶα εἰμασι ἡμεῖς.

Λοιπὸν κατὰ π' λέγαμι εἶχαμι βγεῖ μὴ τοῦν Πλιακούρα τῶι δρόμουσ τοῦν Γιαννίνουσ κι χαστουλιβᾶμι σὰ μικρὰ, λιγουνάδια μαθές. Κι γύρα γύρα κόμουσ τοῦν γυριζαμι σταθῆκαμι μπρὸς στοῦν πλάτανουσ τοῦν θειώρατου τ' Ἀλῆ Πασσᾶ. Τοῦν γλιέπουμι κι' ἀπομῆνομι μ' ἀνοιχτὸ τοῦ στουόμα. Ὅι πλάτανουσ, ἀλλὰ θυριγῶν οὐρ' πδι. Θηριγιου ἀλθηνὸ ὡς τοῦν οὐρανὸ φτάνουνας.

— Οὐρ' τ' εἶν αὐτόνου, λείει οὐ Πλιακούρας.

- Πλάτανουσ οὐρὲ, τ' λείου.
- Χρουνῶν κι' χρουνῶν οὐρὲ.
- Τ' Ἀλήπασσι, μᾶνια μ'.
- Γεῖ μανούλα μ'.
- Ὡς τοῦν οὐρῆανὸ φτάν' οὐ ἔμους.
- Κομᾶστῆκαν κι κριμάστῆκαν ἰδῶ μαύριμ'.
- Ὅι δᾶ.
- Οὐρ' κόμουσ κι κουσιμάξς σὰ σφατζᾶρι ἀνέμιζι στοῦν ἀνιμου.
- Ἄλαριζαίτι οὐ ἔμους οὐ Πλιακούρας κ' ὅπ' φῆγι φῆγι. Τριχάλις κι τριχάλις. Λιές κι στοίχοιουσι οὐ πλάτανουσ κι οἰχῆτικι νὰ μᾶς φᾶη.

— Ὅι μανούλα μ' ξουρκουλόγατουσ τοῦν ἔμους φουναζ.

Κι τρέχουμι πλειὰ ἔστοι τοῦ δρόμουσ ἀσκόπουσ κι παραλόγουσ χαλιεῖουνας τέρψιν κι χαστουλουγόντας.

- Οὐ κόμουσ γλιντουκουπάει ἀκομα. Πιτᾶει τὰ φᾶνια κ' ψᾶ κι ὀλν' κουμπουριγιές.
- Ζήτουσ τοῦν Διγιάδουχουσ, φνάξ.
- Ζήτουσ τ'.
- Μπᾶμ, μπᾶμ, μπᾶμ, σιραταμπᾶμ.

Κι σὸν φανει πῆνιὰ στοῦν δρόμου κανένα αὐτουκούνητου ἴεχουνας μέσα διγιάφουσ πῆργιαις τρέχει οὐ κόμουσ μπουλούκι ξουτίσου κι φνάξ :

- Ζήτουσ σᾶς οὐρὲ.
- Οὐρὲ Ζήτου σᾶς εἰταμ.

Κι χαστουλίβι κι χαστουλόγα μῆγαμι κι εἰς ἔργου.

Χουρίσαι το' ἰχμῶλῶς ἄλλοι νὰ πᾶν σὰ δῶ κι' ἄλλοι σὰ κεί. Μαίδι μᾶν αὐτοῦνα μαίδι κινῶντι. Τῶχουν πᾶρ' μαθές κατᾶρα. Πᾶν σκυφτὸ τοῦ κικαλί, σὰ ν' ἀκλουθῶν κηδείγια. Κι μονάχα σὸν ἔγγιταν φᾶσι ἔπιπταν μὴ τὰ μούτσα. Τρώγασι ἀγριούς. Ὅσπερ ἴεζοι μαθές. Διγρηκῆτι κᾶποιους ἀπὸ φῆουσις γνουρίζουσ τὰ ρουμῆτικα κᾶτι ἄξεγαστου.

- Ξέρς οὐρ' πδι, μ' λείει.
- Τί οὐρὲ;
- Τί φαγαμι οὐρὲ;
- Το' ἀρβύλις το'.
- Χάι.
- Ἰντίμουσ σ' λείου.
- Θᾶ χᾶσου τοῦ τσιρβέλου μ'.
- Βιβαίουσ. Πνῆγῶνταισ οἱ ἔμ' βράκουσ το' ἀρβύλις κι μᾶσα, μᾶσα πᾶν οἱ μῆουσις πᾶν τὰ ψιδῶ. Φᾶει μινὰ φουρά. Το' εἶν ἡ ριζ' ἡ πῆινα μαθές. Ντιλίριουσι τοῖ τακουσ. Τ' ἀκοῦ κι τρέμου οὐδῶβουλουσ. Σαλλοῖ εἶχαν γίν' οὐρ' πδι. Πιτῶι κι κῶκκαλου. Μουόλις στικῶνταισ στὰ πῆνιὰ το.
- Χάι μανούλα μ' λείου τί κᾶν ἡ πῆινα Ἄγιουν Γιάνν' ἀκριδουφᾶουσ οἱ κανατᾶι.

Κι σὰ τιλεῖωσαι μὴ τ' ἰχμῶλῶς μᾶσαμι τὰ λάφρα. Πλήθουσ οὐλόληρουσ. Κανῶνα κι κανῶνια. φῆγια, πράματα ἄφθουνα. Κι γλιέπου μαθές κι τοῦν Ἰοστ. Χαντακουμένους οὐ μαρούς στοῦ κακὸ πόπαθι. Μιᾶει μὴ τοῦ γαλουνά μᾶς κι τ' λείει κι' οὐλου τ' λείει γῶ τοῦν Ἰλληνικὸ στρατό. Τεντόνου ἰγῶ τ' ἀπὸ μ' κι' ἀφρηγκᾶζουμι.

— Παλκᾶρια οἱ Ἕλλησι, λείει Βαστῶν στοῦν πόλιμου. Θηριγῶ ἀλλῶ. Κι καλὰ μᾶς γουρβῶλοισι οὐ Διγιάδουχουσ.

Κι λείει κι' οὐλου λείει Ἰθουσιασμένου, σὰ γιουμᾶτα.

Σγᾶ, σγᾶ πέφτ' ἡ νύχτα. Τσακῶνουσ τοῦν Πλιακούρα ἀπ' τοῦ μανια κι φουναζου :

- Οὐρὲ ζουδιου.
- Οὐρίστι.
- Ἐξέχασι οὐρὲ λουμπουδῶ.
- Τί οὐρὲ ἀνιδεσῶται;
- Οὐδῶτι πέρτ' ἡ μᾶσηῶμου ἀγριούς. Νὰ τρέξουμι ἀμέσους στοῦ ἰν λόγου σῆι κι νὰ περιδουρῆμασῶμι μέγχι διαρῆσιου.
- Ἀπ' τοῦ στοῦμα σ' κι στοῦ Θειού τ' ἀπὸ.
- Πᾶμ ζουδιου.
- Πᾶμ.

Κι τρωβήξαμι ἀμέσους γᾶ τοῦ σῆι. Μᾶς καρτέραγαν μαθές ἱεὶ οἱ νοικουράμι μὴ λογιῆς λογιῆς φατζᾶ. Ἰφάγᾶμι ἀγριούς κι ἀνηλιῶς. Περιποῖσαισ μᾶ φουρὸ σῆρὸ ματῶ μ'. Κι' οὐλου γύρα λογιᾶκια.

- Φᾶι κι' ἀπὸ τοῦτου, Μήτρου μ'.
- Ἰφρηριστῶ.
- Κῶ Πλιακούρασ βούτα στὰ μῆζῶ.
- Τῶρα θὰ βουτουλουθῶ.
- Μήτρου μ' φᾶί πῆτα.
- Μιρσι μαματζέ.
- Πῆξ κι κρουσᾶκι.
- Ἰβῆβα.
- Ἰβῆβα.
- Ὅτι ἀγαπάτι.
- Ἰφρηριστῶμ.
- Μπασουῦν Δημητανῆτικου.
- Ἰπῆσις.
- Στόχτι κι μπουρῆπι κι καλᾶγᾶθου.

Κι ἔτο' οουφᾶγάμι κι' οὐλου ρουφᾶγάμι κᾶσᾶσι μουσᾶτουσ κουκινῆλι, σπιρῶζουσ, θᾶγια τέρψινουσ λαρουγγηκῆς τ' ἀρλότου. Κ' ἡθαμι κι λιγᾶκι στοῦ κῆρ' κι ψῆου σαουθῶσᾶμι. Τοῦ ἔπῆσαν μαθές τὰ κουρτίσ.

- Μήτρου, λῆν, πῆρ' ἴενα ἴμα σῆρατῶν.
- Ντρεπῶμι λῆου.
- Πῆστον δᾶ Μήτρου μ'.

Κι τοῦ φέρνουσ οὐ ἔμους κι βαλαντιῶν καρδούλις :

- Σᾶν τοῦ...μ' ἄμᾶν, ἄμᾶν...
- Σᾶν τοῦ μαρκοῦτσι τ' ἀργιέ
- Σᾶν τοῦ μαρκοῦτσι τ' ἀργιέ
- Εἶνε ἡ γᾶμα σου καλέεεε
- Οὐχ Μαριγούλα μ'...

Κι σὸν ἀπαυτεῖλουσι μαθές τοῦ τραπέσκουθῆκαμι νὰ φῆγουμι. Τᾶσαν οἱ σῆουνοικουκῶροῖ.

(Ἀκουλουθεῖ) Ἰγῶ Μήτρουσ οὐ Καρλάγις ἰενα Ραδινουβραστῶν

Η ΚΟΜΟΠΟΛΙΣ ΡΟΔΟΛΑΒΟΣ

Μικρά μὲν ὥραία δὲ, ἀπλώνηται ἐπὶ τῆς πεδιάδος Σερρών ἡ Ἑλληνικωτάτη κομποπολις Ροδολάβος.

Τὸ Ροδολάβος κείται νοτιοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Σερρών ἀπέχον αὐτῆς περὶ τὰς ὀκτὼ ὥρας.

Τὸ Ροδολάβος ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς μὲν εἰς τὴν Μητρόπολιν Δράμας, πολιτικῶς δὲ ὑπάγεται ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰς τὸ σαντζᾶκιον (ἐπαρχία) Σερρών.

Τὸ Ροδολάβος οἰκεῖται ὑπὸ 7,500 Ἑλλήνων καὶ 500 Τούρκων.

Οἱ κάτοικοι ἐπιδιδοῦνται εἰς τὴν καπνοφύτεαν ἔξ ἧς οἱκ ὀλίγα προσπορίζονται.

Ὁ δρόμος αὐτοῦ πλῆν τοῦ τῆς ἀγορᾶς ὄσις σχετικῶς εἶνε καλῶς, εἶνε στενοὶ καὶ ἀκάθαρτοι.

Κέντρα διασκεδάσεως καὶ ἐξοχῆς δὲν ἔχει πλῆν δύο καφενεῖων. Ἐν τούτοις ἡδονατὸ νὰ εἶναι διότι δὲν στερεῖται τοιούτων. Τὸ ἀνατολικῶς τῆς πόλεως κείμενον μικρὸν δάσος, τὸ ἀρδευόμενον ὑπὸ ποταμίουκον τινὸς εἰν ἐπιξεργασθῆ δύναται νὰ μεταβληθῆ εἰς καλὴν ἂν οἰκ εἰς ἀριστὴν ἐξοχίαν.

Τὸ κλίμα εἶνε εὐχάρες καὶ ὑγιεινόν.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης διατηρεῖ ἑξατάξιον παρθεναγωγεῖον καὶ ἀρρεναγωγεῖον ἐπισης ἑξατάξιον.

Οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶνε εἰς ἄκρον φιλόξενου, φιλότιμοι καὶ φιλοπάτριδες.

Τὸ Ροδολάβος ἀπὸ τῆς 24ης Ὀκτωβρίου κατέχεται ὑπὸ τοῦ ὑπὸ τὸν καπετᾶν Δούκαν, ὅστις ὡς γνωστὸν φέρει τὸν βαθμὸν τοῦ Ἑλλήνος ἐπιλοχίου, ἀνταρτικίου σώματος.

Η ΚΟΜΟΠΟΛΙΣ ΛΑΓΚΑΔΑΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ κομποπολις Λαγκαδάς κείται ἐπὶ τῆς ὁμοῦνου λίμνης ἢ τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἀπέχουσα τῆς Θεσσαλονίκης περὶ τὰς 5 ὥρας. Ἡ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης συγκοινωνία ἐκτελεῖται δι' ἀμαξῶν.

Τὴν κομποπολιν ταύτην κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐπισκέφθη, αἰ δὲ ἔξ αὐτῆς ἐντυπώσεις μοῦ ὑπῆρξαν σχετικῶς καλᾶι.

Εἰς ὀπίσταν 20 λεπτῶν ἀπὸ τῆς πόλεως εὐδοκῶνται πηγάζουσαι ἱαματικαὶ θερμοὶ πηγαί, ὀλίγου δὲ περαιτέρω ἡ μεγάλη πηγιὴ ἐν ἧ κατ' ἔτος πλήθος πολὺ ἀσθενῶν παροῦντων ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν ἰδίως ἐκ ρευματισμῶν τελεῖ τὰ λουτρά του.

Ὁ δρόμος εἶνε σχετικῶς καλῶς. Τὸ κλίμα ὡς ἐκ τῶν πολλῶν εἶναι εἶνε υἰοσῶδες. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις μικρὰ. Αἱ οἰκίαι τῆς οἰκ καὶ τὸσον καλᾶι. Διακρίνεται τὸ μέγαρον τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἐξοχῆς ἔχει ἀρκετὰς καὶ ὠραίας. Τὰ δὲ καφενεῖα ἀριστοκρατικά.

Ὁ πληθυσμὸς ἀνέχεται εἰς 9,000 κατοίκους. Ἐκ τούτων 8,000 Ἕλληνες οἱ δὲ λοιποὶ Τούρκοι καὶ Βούλγαροι. Οἱ κάτοικοι διακρίνονται διὰ τὴν φιλολογίαν καὶ φιλοπατριᾶν του.

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης διατηρεῖ ἑξατάξιον μικτὸν σχολεῖον. Δυστυχῶς τὸ οἰκῆμα δὲν ἐκπλήροῦ τοῖς ὄροις τῆς ὑγιεινῆς. Θερμῆν κᾶνον ἐκλήσιν πρὸς τὰ φιλόμουσα αἰσθηματα τὸν ἀπαιτεῖτο Λαγκαδιῶν, ὅπως προσέλθωσιν ἀφογοὶ εἰς τὴν ὑπὸ τῆς κοινότητος μελετωμένην γνῶμην τῆς δι' ἔρανον ἀνεγέρσεως ἑνὸς περιεκλιθῶς τῶν μουσῶν τεμένους.

Ὁ Λαγκαδάς κατελήφθη πρῶτον ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων κατόπιν ὑπὸ Βουλγαρικῶν στρατῶν, νῦν δὲ ἀρχῶνται ἐν αὐτῇ δίο ἀρχαὶ Ἑλληνικαὶ καὶ Βουλγαρικᾶι, εἶνε δηλαδὴ ἐν αὐτῇ ὡς πολὺ εὐφρῶς ὁ κ. Καλλίγεργης ἐχαρᾶκτηρίσε «Τὰ μαλλιά τῆς τρελλῆς».

Θεσσαλονίκη ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΙ

Εἰς μερικὰ χωριά τῆς Μακεδονίας ὑπάρχει ἡ συνήθεια, ὅταν ἡ νύφη μπαίνη σὶν γαμπρικὸ σπίτι νὰ φυτεθῆ στῆν πόρτα ἕνα δενδράκι, γιὰ νὰ εὐχῶσθ, ὅπως τὸ δενδράκι στῆ γῆ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια σ' ἀρχοντικὸν τελες. Ὑπάρχει δὲ καὶ τὸ ἔξῃς τετραστίχον ποῦ λείει ἡ νύφη :

- Ρίξωσε, ρίξωσε δεντρί
- μέσα στῆ γῆ αἰώνια
- σὸν σπίτι ποῦ θὰ χτίσωμε
- ἀγάπη γᾶν' κι' ὁμόνοια.

II. Λαγκαδιῶτης

ΑΙ ΠΡΟΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΑΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΠΕΡΕΤΑΣ

Ἡ Κᾶ Σωσὸ Κανδύλι

Ἡ Κᾶ Σωσὸ Κανδύλι εἶνε γνωστοτάτη εἰς τὸν ἀναταχῶ Ἑλληνισμὸν ὡς μία θαυμασία ἀπὸ σκηνης ἐμφάνισις, ἐξοσφραλίζουσα τὴν ἐπιτυχίαν παντὸς ἔργου εἰς τὸ ὅποιον ἤθελε παρασῆθῆ. Ἡ ἐκφραστικὴ καὶ ἰδιαιτέρως χαριτωμένη καλλονὴ τῆς Κᾶς Κανδύλι, συνδυαζομένη μὲ τὴν ὀραιστάτην φωνὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ τῆς τέχνην τὴν ἀναδεικνύουσαν ὡς μίαν ἐκ τῶν ἀριστῶν πρωταγωνιστριῶν διάσου ὀπερέτας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐφετενὴ ἐμφάνισις τῆς, εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Συντάγματος» μὲ τὴν ὀπερέταν Λαγκαδά ὀπηρῶξεν, ὡς πάντοτε, θριαμβητικῆ.

Ἡ Κᾶ Νίτσα Πάλλη (εἰς τὸν ἔρωνα Ταυριάνων)

Ἡ Κᾶ Νίτσα Πάλλη ἔξ ἄλλου εἶνε μία ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέτας, ἡ ὀποία ἔχει πλεῖστα ἰδιαιτέρα προτερήματα τέχνης καὶ φωνῆς. Ἰδίως δὲ διακρίνεται διὰ τὸ πάθος, ποῦ δύναται ν' ἀποδώσῃ μὲ δύναμιν καὶ τέχνην σπανίαν.

Τὰ κακὰ τῆς ἐδμοτοτίας

Ἐνα πρωῖ, καθ' ἣν στιγμῆν ἡ Μαρία Ἄντωσῆτα ἠγέρθη τῆς κλίνης τῆς ἢ δουκῆσα δὲ Πολινιάς ἔειπε πρὸς αὐτὴν τὸν χιτῶνα τῆς ἐν τῷ μεταξὺ ὄμους εἰσῆλθεν ἡ κόμησις ὁ Ἄρτουα. Ἐνώπιον τῆς βασιλικῆς Αὐτῆς Ὑψηλῆτος ἡ κυρία δὲ Πολινιάς ὀπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα καὶ παρουσίασε τὸν χιτῶνα πρὸς τὴν κόμησιαν δ' Ἄρτουα, ὅπως τὴν

- Τι είνε πάλιν εδώ μέσα και δέν έχει ήσυχίαν !

ΕΚΠΛΗΞΙΣ !

- "Αχ, Έμβερ μπέη μου ! Τί συφορές είν' αυτές ; Ούτε στην Τρίπολι Σουλτάνος ούτε τώρα στην 'Αλβανία !..

- Δέν βλέπετε λοιπόν πώς είμαι βασιλεύς ;
- Της όπερέτας ;